

Arrest

nr. 169 621 van 13 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 4 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 5 oktober 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2012 deed verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van mevrouw A.A., van Belgische nationaliteit.

Op 15 oktober 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20).

Op 3 december 2012 diende verzoeker andermaal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie .

Op 3 mei 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 3 juli 2013 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van mevrouw A.A.

Op 12 december 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 22 mei 2014 diende verzoeker een volgende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van mevrouw A.A.

Op 20 november 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer van drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20).

Op 3 april 2015 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van mevr. A.A.

Op 29 september 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.04.2015 werd ingediend door:

M., K. (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

*- loonfiches voor de maanden februari 2014, oktober 2014 en december 2014 (vzw WEB)
- attesten ABW Turnhout dd. 25.02.2015 en 02.03.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode juli 2014 - januari 2015 een (aanvullende) werkloosheidsuitkering ontving*

De voorgelegde gegevens met betrekking tot het inkomen van de referentiepersoon zijn echter niet langer actueel. Immers, uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij vzw WEB sedert 02.02.2015. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat de referentiepersoon op heden opnieuw tewerkgesteld is.

Gezien de meest recente gegevens dateren van januari 2015 (attest ABW) en er geen bijkomende documenten werden voorgelegd in verband met de exacte aard (uitkering, inkomsten uit zelfstandige activiteit,...) en het bedrag van het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens kan niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"In casu wordt de aanvraag tot gezinshereniging afgewezen op grond van de bestaansmiddelen van de referentie persoon die niet langer actueel zouden zijn.

De bestreden beslissing luidt hieromtrent als volgt:

"De voorgelegde gegevens met betrekking tot het inkomen van de referentiepersoon zijn echter niet langer actueel. Immers, uit de bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij vzw WEB sedert 02.02.2015. uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat de referentiepersoon op heden opnieuw tewerkgesteld is".

Gezien de meest recente gegevens dateren van

Verzoeker werpt om dat hij zelf sinds juni 2015 een voltijdse arbeidsbetrekking heeft bij BVBA L.-K. in Merksplas (stuk 2). Hij is hier tot de dag van vandaag nog altijd werkzaam.

Verzoeker benadrukt dat hij en tijde van het nemen van de bestreden beslissing al een inkomen verwierf.

Dat, ondanks het feit dat er door verwerende partij nazicht werd gedaan in het administratief dossier, dit ten onrechte niet in overweging werd genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat dit onder meer blijkt uit de Vreemdelingenwet zelf en actuele rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker verwijst naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen : - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (...).

Art. 40ter stelt dat men moet "beschikken" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Er staat nergens vermeld dat deze inkomsten afkomstig moeten zijn van de referentiepersoon.

In casu heeft verzoeker een arbeidscontract en loonfiches neergelegd waaruit blijkt maandelijks voldoende inkomen heeft waarover hij en zijn vrouw kunnen beschikken.

Verwerende partij brengt ten onrechte de inkomsten van verzoeker niet in rekening en doet deze af als irrelevant.

Dat minstens in het kader van een behoefteonderzoek deze inkomsten van belang zijn om te komen tot een juiste beoordeling.

Dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meer bepaald het arrest 141211 van 18 maart 2015 waarin het volgende wordt gesteld:

"In casu verliest de gemachtigde hierbij echter uit het oog dat voormeld artikel 40ter niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt". Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord "beschikken" gehanteerd wordt, worden de inkomsten van de verzoekende partij -louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn, buiten beschouwing gelaten. Er blijkt echter niet dat er aanwijzingen zijn dat de echtgenoot van de verzoekende partij niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van de verzoekende partij. Hierbij moet worden geduïd dat artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek uitdrukkelijk bepaalt dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachtens hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt.

Het staat bijgevolg vast dat de verwerende partij op basis van een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet concludeerde dat de aangebrachte arbeidsovereenkomst van onbepaalde tijd van 12 mei 2014 niet in aanmerking konden worden genomen om te bepalen of de echtgenoot van de verzoekende partij al dan niet over "bestaansmiddelen [die] ten minste gelijk zijn aan

honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3" van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie" beschikt.

In casu is de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden. Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat in casu ook het aan de verzoekende partij betekend bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij nog in behandeling is - zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat zij "geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht" - en zij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan beschikken over een attest van immatriculatie.

Verzoeker verwijst daarnaast naar een zeer recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 153 722 van 30.09.2015) waarin dit standpunt nog eens wordt herhaald en waarin met betrekking tot de interpretatie van de term 'beschikken' wordt verwezen naar rechtspraak van het Hof van Justitie:

"Het Hof van Justitie in de Grote Kamer diende zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen diende te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van "een derde", oftewel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen van een burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde ook dat de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten.

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-21 8/14 bevestigt het Hof deze rechtspraak.

Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip 'beschikken' moet worden uitgelegd als dat "het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat (...) het minste vereist (wordt geteld) met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld" (overweging 74).

Niettegenstaande deze rechtspraak van het Hof van Justitie op zich geen toepassing in de thans voorliggende zaak, waar geen sprake is van enig aanknopingspunt met het Unierecht, kan worden aangenomen dat analoge interpretatie van het begrip 'beschikken' in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zich opdringt".

Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat in de beoordeling van de bestaansmiddelen ook het inkomen van verzoeker, zijnde de echtgenoot van de referentiepersoon, in overweging genomen dient te worden.

Dat de bestreden beslissing art. 40ter Vw. schendt en dat de materiele motiveringsplicht eveneens geschonden werd. De beslissing in haar geheel, dient bijgevolg vernietigd te worden."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad beoordeelt de vermeende schending van de genoemde beginselen in het licht van de gegevens van het dossier en van de toepasselijke wettelijke bepalingen, *in casu* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker eveneens geschonden acht.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt; (...).”

Uit deze bepaling blijkt dat wanneer de echtgenoot van een Belg gezinshereniging aanvraagt in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, deze Belg als referentiepersoon dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoeker meent dat de gemachtigde heeft nagelaten zijn eigen inkomsten te betrekken in de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover zijn echtgenote beschikt en deze inkomsten als irrelevant heeft beschouwd en dit hoewel verzoeker op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen al enkele maanden was tewerkgesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag van 3 april 2015 voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger volgende documenten heeft voorgelegd om de bestaansmiddelen te bewijzen waarover zijn echtgenote A.A., als referentiepersoon, beschikt: attesten van ABVV Werkloosheidsdienst van 25 februari 2015 en 2 maart 2015, waaruit blijkt dat zij van juli 2014 tot januari 2015 een (aanvullende) werkloosheidsuitkering heeft gekregen en loonfiches van A.A. voor tewerkstelling tijdens de maanden februari, oktober en december 2014 bij vzw W..

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde hierover gemotiveerd dat de voorgelegde gegevens met betrekking tot het inkomen van de referentiepersoon niet meer actueel zijn, nu uit bijkomende gegevens in het administratief dossier blijkt dat mevrouw A.A. sinds 2 februari 2015 niet langer is tewerkgesteld bij vzw W. en nu uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat zij op heden opnieuw tewerkgesteld is. De gemachtigde besluit dat op basis van de beschikbare gegevens niet afdoende kan worden beoordeeld of de referentiepersoon actueel beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, gezien de meest recente gegevens dateren van januari 2015 (het attest van ABVV) en gezien geen bijkomende documenten werden neergelegd in verband met de exacte aard en het bedrag van haar netto-inkomen. De gemachtigde wijst er daarbij op dat het conform de rechtspraak van de Raad van State aan verzoeker toekomt om zijn aanvraag te actualiseren.

Deze beoordeling komt de Raad niet onredelijk over. Uit de opzoeken in de Dolsis-databank, waarvan zich een afdruk in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad dat mevrouw A.A. sinds 2 februari 2015 niet meer is tewerkgesteld; dit wordt door verzoeker als dusdanig ook niet betwist. Waar verzoeker aanvoert dat hij zelf is tewerkgesteld en dat hij dit ook al was op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen zodat deze bestaansmiddelen die hij zelf verwerft ook in de beoordeling moesten worden betrokken, minstens in het kader van een behoefteanalyse, wijst de Raad erop dat verzoeker vooraleer de bestreden beslissing werd genomen geen enkel bewijs van zijn eigen

tewerkstelling aan de gemachtigde had overgemaakt. Ook al kan verzoeker worden gevolgd in zijn betoog, dat hij staat met verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad en van het Hof van Justitie van de EU, dat de eigen inkomsten van verzoeker in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd als inkomsten waarover zijn echtgenote als referentiepersoon kan beschikken, kan de gemachtigde dan hoe dan ook niet worden verweten met deze inkomsten geen rekening te hebben gehouden, nu verzoeker het bestaan ervan geenszins had vermeld. De Raad sluit zich aan bij de motivering hierover dat het verzoeker zelf toekwam zijn aanvraag te actualiseren en wijst erop dat het verzoeker toekwam om alle elementen die hij nuttig achtte – zoals documenten betreffende zijn eigen inkomsten – aan zijn dossier toe te voegen, nu hij middels zijn aanvraag om de toekenning van een voordeel verzocht.

In dezelfde zin kan de gemachtigde thans ook niet dienstig worden verweten, zoals verzoeker lijkt voor te houden, niet door eigen opzoekingen te hebben vastgesteld dat verzoeker zelf inkomsten verwierf uit tewerkstelling. Ook in het kader van een behoefteanalyse kan de gemachtigde niet worden verweten met deze eigen inkomsten van verzoeker geen rekening te hebben gehouden, nu hij, op grond van de documenten die verzoeker wel had overgemaakt betreffende de inkomsten van zijn echtgenote, in redelijkheid kon besluiten geen zicht te hebben op de actuele inkomsten van verzoekers echtgenote en derhalve, in een dergelijke situatie waarbij hoe dan ook geen actuele bestaansmiddelen voorliggen, niet gehouden was tot het maken van een behoefteanalyse.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid, zich niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van grondrechten van de Unie (hierna verkort het Handvest).

Hij licht dit middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing houdt een beslissing tot verwijdering in, gelet op het artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is richtlijn 2008/115/EG van toepassing, conform de artikelen 2 en 3 ervan.

Zodra een Europese richtlijn van toepassing is moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met de hogere normen die van toepassing zijn in het gemeenschapsrecht.

Het artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, . de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtssystemen der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het hoorrecht werd aldus geïncorporeerd in het Handvest.

Dit hoorrecht is - in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht - van zeer algemene aard, en houdt de facto in dat de bestuurde steeds gehoord moet worden wanneer een bestuur hiertoe verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen te zijnen nadele, bijvoorbeeld bij het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het niet-honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Indien verzoeker gehoord zou zijn geweest, had hij verwerende partij op de hoogte kunnen brengen van het feit dat sedert juni 2015 hij een voltijdse dienstbetrekking heeft.

Verzoeker verwijst hierbij naar hetgeen in het eerste middel uiteen werd gezet.

Als het hoorrecht op een correcte manier zou zijn toegepast had meneer kunnen uitleggen dat op basis van het inkomen van verzoeker, verzoeker en zijn partner in hun bestaan kunnen voorzien.

Op die manier had verwerende partij een correct beeld gehad van de bestaansmiddelen die ter beschikking staan van de burger van de Unie en was de bestreden beslissing waarschijnlijk niet genomen.

Het hoorrecht is dan ook geschonden.”

Verzoeker meent dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest werd geschonden. Hij meent dat, indien het hoorrecht correct was toegepast, verzoeker had kunnen uitleggen dat hij en zijn partner op basis van zijn inkomen in hun bestaan kunnen voorzien, zodat de bestreden beslissing waarschijnlijk niet zou genomen zijn.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij aanvoert dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht verzekert van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Artikel 41 van het Handvest verwijst echter uitdrukkelijk naar de instellingen en organen van de Unie, zodat een particuliere vreemdeling zich niet rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht echter eveneens een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient dan ook niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303. Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden en waarbij het Unierecht wordt toegepast (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. v. Ierland, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Verzoeker beperkt in zijn tweede middel terecht de aangevoerde schending van het hoorrecht tot het bestreden bevel om het grondgebied te verwijderen aangezien de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden *in casu* niet kan beschouwd worden als een toepassing van het Unierecht, nu verzoeker een familielid is van een Belg waarvan niet blijkt dat deze gebruikt heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer, noch blijkt dat de eerste bestreden beslissing inhoudt dat aan deze statische Belg de voornaamste aan haar Unieburgerschap verbonden rechten worden ontnomen. Het staat weliswaar buiten twijfel dat het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Bovendien is een bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn), dus is het Unierecht van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag

doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de Terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

De Raad moet evenwel onderstrepen dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag van 3 april 2015 tot het verkrijgen van een verblijfskaart voor een familielid van een Unieburger de mogelijkheid heeft gehad om op nuttige wijze en daadwerkelijk voor zijn belangen op te komen. Zoals *supra* werd verduidelijkt bij de bespreking van het eerste middel heeft verzoeker echter nagelaten om de gemachtigde op de hoogte te brengen van het feit dat hij zelf inkomsten verwerft uit tewerkstelling en dit hoewel hij daartoe de mogelijkheid had. Nu de thans bestreden verwijderingsmaatregel een volgbeslissing vormt van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die eveneens op 29 september 2015 door dezelfde attaché en werd genomen en middels hetzelfde *instrumentum* (bijlage 20) aan verzoeker werd betekend, kan verzoeker niet ernstig voorhouden voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gehoord te zijn aangaande zijn eigen inkomsten (naar analogie HvJ 5 november 2014, C- 166/13, Mukarubega).

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht of zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest wordt dan ook niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES